

en patients liv i det psykiatriske system. F.eks. kunne det være en idé at lade patientrådgiveren få lov til at følge patienten over på den åbne afdeling eller ud i distriktspsykiatrien, hvis patienten selv udtrykker ønske herom.

Til slut: Psykiatriundersøgelsen viste en stadig øget anvendelse af tvang. Justitsministeriets svar er øgede muligheder for anvendelse af tvang. Det hænger ikke sammen, og vi er ikke enige i denne udvidelse af muligheden for at anvende tvang.

Som sagt er der i lovforslaget gode ting, der er dårlige ting, og der er en hel del mangler. Men, som fru Lissa Mathiasen sagde, er det en råskitse, og vi vil i SF gøre alt for at få et ordentligt lovforslag ud af det, således at vi med god samvittighed kan stemme for det ved tredjebehandlingen.

Bjørn Elmquist (RV):

Det er et længe ventet forslag om en revision af psykiatriloven, vi her har til første behandling i Folketingssalen, og det er også et lovforslag, som har forbindelser ud til en lang række andre områder, ikke mindst det økonomiske, som vi hørte det under debatten på de korte bemærkninger efter fru Lissa Mathiasens indlæg.

Mange vil mene, at vi kan have nok så mange gode intentioner og en nok så god lovtekst, men at det alt sammen ingenting hjælper, hvis ikke der er de økonomiske ressourcer til at skabe de nødvendige bygningsmæssige faciliteter og til at sikre sig den nødvendige arbejdskraft, som ikke bliver overbebyrdet og presset i dagligdagen.

Der er flere af os ordførere, der er medlemmer af det særlige tilsyn, der er nedsat i henhold til grundlovens § 71, og som har til opgave bl.a. ved besøg på de lukkede afdelinger at danne sig et konkret indtryk af, hvordan vi behandler de medborgere, som er tvangsindlagte. Jeg har sidet der ved flere lejligheder også i 1980'erne og nu her i den seneste valgperiode siden 1994.

Noget er der sket, men det er altså ikke blevet godt nok. Det er selvfølgelig et spørgsmål, om det nogen sinde kan blive godt nok, men der henstår stadig væk en hel del at gøre, og det fremgår også helt tydeligt af de rapporter, der med jævne mellemrum udfærdiges af § 71-tilsynet og offentliggøres, og som refererer vore indtryk efter sådanne besøg rundt omkring på landets forskellige hospitaler af denne karakter.

Jeg synes godt, at jeg her i indledningen af mit ordførerindlæg vil fastslå, at der i disse år, og det er så fra i år og frem til 1999, dvs. frem til

udgangen af dette århundrede og årtusinde, det er altså 3 år frem – nu skal vi heller ikke overdrive – bliver gjort en ganske stor finansiel ekstrainsats fra regeringens side og med opbakning fra de partier, som har været med til at fastlægge det her og stemme det igennem.

Nu skal jeg ikke stå og læse alle tallene op, men de fremgår altså af den kommunale budgetoversigt fra 1996, hvor der på side 40 er en tabel, der hedder 4, pkt. 3, og den kunne være god at få op. Jeg tror, vi skal have den som bilag i Retsudvalget, men jeg vil bare her komme med de samlede totaltal. Det indbefatter altså også botilbud til sindslidende, støtte- og kontaktpersoner, informationskampagne, Sinds telefonlinje osv., men deri inkluderer vi også de 400 mio. kr. til forbedrede forhold for psykiatriske patienter, som er afsat ved den seneste finanslovs vedtagelse. Det giver, når vi lægger medfinansieringen fra amter og primærkommuner oveni, en samlet indsats på 2,5 mia. kr. fra nu af og frem til udgangen af 1999. Det er dog immervæk værd at gøre sig klart.

Om lovforslaget vil jeg ganske kort sige, at det er en god idé, at vi forenkler klageordningen. Det synes vi er et godt element i dette forslag.

Udformningen af udskrivningsaftalerne har vi nok i Det Radikale Venstre været noget tøvende over for, og vi har ikke været overrasket over de kritiske bemærkninger, der er kommet fra Sind i høringssvarene.

Der er et eller andet, som vi også undervejs i forhandlingerne med Socialdemokratiet og med den daværende justitsminister havde oppe at vende flere gange, som jeg ikke er helt tilfreds med, ikke er helt tryk ved i forbindelse med en udskrivningsaftale, der kan være en fremragende idé, og det er, at man siger, at lægen skal prøve på at få et samtykke fra den patient, der skal udskrives, til, at vedkommendes fortrolige oplysninger godt må gives videre til myndigheder, som normalt ikke har indsigt i dem, og hvis lægen ikke kan få det samtykke fra patienten, har han mulighed for at gennemtvunge det alligevel. Sådant en narresutafale skal man altså være forsigtig med at lave, for patienten vil hurtigt miste tilliden til en overlæge, der prøver på at få et samtykke fra vedkommende, men hvis han ikke giver samtykket, bliver det alligevel sådan. Det er noget af det, vi godt vil være med til at vende i udvalget.